

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2019 roku wniesionym do Sądu Rejonowego w Elblągu powód (...) Spółka akcyjna z siedzibą w M. wniósł o zasądzenie od pozwanej L. S. kwoty 1.275,83 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że nabył wierzytelność objętą pozwem od wierzyciela pierwotnego – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w drodze umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 21 lutego 2019 roku, oraz zawartego do tej umowy porozumienia nr 1 również z dnia 21 lutego 2019 roku. Nabyta wierzytelność wynika z umowy pożyczki, jaką pozwana L. S. zawarła z wierzycielem pierwotnym w dniu 12 lipca 2018 roku. Pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 1.000 zł, którą zobowiązała się ona zwrócić na zasadach określonych w treści umowy. Zwrot pożyczonej kwoty miał nastąpić w terminie do dnia 11 sierpnia 2018 roku. Z uwagi na niespłacenie przedmiotowego zobowiązania zgodnie z postanowieniami umowy, pozwana jest obecnie winna powodowi kwotę 1.275,83 zł.

W dniu 28 sierpnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Elblągu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana skutecznie złożyła sprzeciw. Wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła zarzut nieudowodnienia przez niego roszczenia co do zasady i wysokości. W ocenie strony pozwanej powód nie wykazał, aby pozwana wykazała wolę zawarcia spornej umowy, lub też aby została jej wypłacona kwota pożyczki.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 lipca 2018 roku pozwana L. S. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ramową umowę pożyczki numer (...). Przed zawarciem umowy pozwana założyła konto na stronie internetowej prowadzonej przez pośrednika kredytowego pożyczkodawcy, gdzie wskazała swoje dane osobowe oraz zaakceptowała warunki umowy przesłane jej za pośrednictwem sieci Internet. Tego samego dnia, działając w ramach przedmiotowej umowy za pomocą konta klienta utworzonego na platformie internetowej pośrednika pożyczkodawcy pozwana zawarła indywidualną umowę pożyczki nr (...). Potwierdzeniem zawarcia umowy ze strony pożyczkodawcy było dokonanie wypłaty pożyczonej kwoty 1.000 zł przelewem na rachunek bankowy należący do pozwanej, zweryfikowany podczas zakładania konta na platformie pożyczkodawcy poprzez przelanie z niego opłaty rejestracyjnej w wysokości 1 grosza. Pożyczkodawca nie naliczał od kwoty pożyczki odsetek kapitałowych, jednakże w umowie przewidziano, że w przypadku opóźnień w spłacie pożyczki pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności stopy odsetek ustawowych za opóźnienie. Pozwana została również zobowiązana do poniesienia pozaodsetkowych kosztów udzielenia pożyczki w postaci prowizji równej 260 zł. Całkowita kwota do zapłaty z tytułu przedmiotowej umowy wynosiła 1.260 zł. Spłata zobowiązania miała nastąpić jednorazowo w terminie do dnia 11 sierpnia 2018 roku.

(**dowód:** umowa ramowa pożyczki nr (...) z 12.07.2018r. k.96-97, umowa pożyczki nr (...) z 12.07.2018r. k.97 verte, formularz informacyjny 97 verte, potwierdzenie wypłaty kwoty pożyczki k.98, przelew weryfikacyjny na kwotę 0,01 zł k.98)

W dniu 21 lutego 2019 roku pożyczkodawca zawarł z powodem (...) Spółką akcyjną z siedzibą w M. ramową umowę przelewu wierzytelności, w której strony określiły zasady, w oparciu o które pożyczkodawca będzie dokonywał na rzecz powoda cyklicznych przelewów wierzytelności, powstałych w wyniku jego działalności polegającej na udzielaniu

pożyczek gotówkowych. Również w dniu 21 lutego 2019 roku, w wykonaniu w/w umowy ramowej pożyczkodawca zawarł z powodem porozumienie nr 1, poprzez które zbył na jego rzecz pakiet wierzytelności wyszczególnionych w załączniku do porozumienia. Jednym z zobowiązań przelanych na powoda była należność przysługująca cedentowi względem L. S. z tytułu umowy pożyczki z dnia 12 lipca 2018 roku.

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności z 21.02.2019r. k.11-12 verte, porozumienie nr 1 z 21.02.2018r. k.13 verte – 14 verte, dowód uiszczenia ceny nabycia wierzytelności k.18, wyciąg z załącznika do porozumienia nr 1 k.15-17)

Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłacenia pożyczki w umówionym terminie. W dniu 26 sierpnia 2018 roku skierowano do niej wezwanie do zapłaty, które okazało się bezskuteczne. Kolejne wezwanie powód wystosował do pozwanej w dniu 12 kwietnia 2019 roku, jednak i ono nie przyniosło oczekiwanego rezultatu. Pozwana do chwili obecnej nie uregulowała swojej należności wynikającej ze spornej umowy pożyczki.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 26.08.2018r. k.98 verte, wezwanie do zapłaty z 12.04.2019r. k.5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty w postaci umowy ramowej pożyczki, potwierdzenia wypłaty pożyczki oraz wezwań do zapłaty. Powód wykazał swoją legitymację procesową w sprawie załączając dokumenty w postaci umowy ramowej cesji wierzytelności oraz porozumienia nr 1 do tej umowy oraz wyciągu z załącznika do porozumienia.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą prawną roszczenia powoda był przepis art. 720 i nast. k.c. oraz przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą. Obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie.

Pozwana kwestionowała przedstawiony przez powoda stan faktyczny, jednakże nie przedstawiła na potwierdzenie swoich zarzutów żadnych dowodów. Powód przedłożył natomiast dokumenty świadczące o prawdziwości jego twierdzeń. Istnienie zobowiązania wykazano poprzez przedłożenie zawartych przez pozwaną umów: ramowej umowy pożyczki oraz indywidualnej umowy pożyczki, zawartych w dniu 12 lipca 2018 roku za pomocą elektronicznych środków służących do porozumiewania się na odległość. Pozwana uiszczając opłatę rejestracyjną w wysokości 1 grosza wyraziła wolę związania się umową pożyczki, która została jej przekazana za pomocą przelewu bankowego wykonanego w dniu zawarcia umowy. Pozwana nie przedstawiła przy tym żadnego dowodu świadczącego o tym, że przedmiotowa pożyczka została przez nią choćby w części spłacona. Objęta pozwem należność nie jest też przedawniona. Jednocześnie Sąd działając z urzędu dokonał kontroli treści umowy pod kątem potencjalnego naruszenia przepisów art. 385 i nast. k.c., jednakże nie stwierdzono posłużenia się przez pożyczkodawcę postanowieniami abuzywnymi.

Czynna legitymacja procesowa powoda również nie budzi zastrzeżeń Sądu. Powód przedłożył do akt sprawy umowę ramową przelewu wierzytelności, wraz z zawartym w wykonaniu tejże umowy porozumieniem, za pomocą których nabył od pożyczkodawcy objętą pozwem wierzytelność. Wbrew zarzutom pozwanej powód przedstawił także potwierdzenie wykonania przelewu stanowiącego zapłatę ceny nabycia wierzytelności objętych porozumieniem nr 1. Pozwana została zawiadomiona o zmianie wierzyciela, jak również dwukrotnie wzywana do zapłaty, co nie przynosiło jednak rezultatu.

W tak ustalonym stanie faktycznym i prawnym Sąd uznał, że roszczenie powoda jest w pełni uzasadnione i należało uwzględnić je w całości. Odsetki od należności głównej zasądzono w oparciu o przepisy art. 481 § 1 i § 2¹ k.c. w zw. z pkt 2 Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącego załącznik do ramowej umowy pożyczki z dnia 12 lipca 2018 roku.

Rozstrzygając w zakresie kosztów postępowania Sąd zastosował ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód poniósł koszty procesu w postaci opłaty od pozwu (30 zł), wynagrodzenia pełnomocnika (270 zł) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł), które dały sumę 317 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda wynika z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości treści z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwana przegrała proces w całości, a zatem zobowiązana jest do zwrotu jego kosztów na rzecz powoda. Odsetki od kosztów procesu zasądzono w oparciu o przepis art. 98 § 1¹ k.p.c.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej bez pouczenia.